

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

UN ESTUDIANT PER FORSA.

IV.

Es mateix dissapte tart tart, que ja me trobá dins es llit, vengué En Gostí a veurem, y després de contarmè lo que li passava y després d'haverli donat quatre conseys lo milló que sabia, me digué que venia de veure na Marieta qu'havian festetjat per sa finestra, entaulant tal conversa.

—María, s'han acabades ses fatallaries, a n'es grá, a n'es grá, fòra paya: ¿m'estimes, ó no m'estimes? ¿me vols ó no me vols?

—Gostí, ¿perque me dius aquexes paraules? ¿perque acores equexa espina dins un còr sempre lleal, sempre faèl?...

—Ja 'u sé, María; però he mesté una respòsta neta y llampant.

—Ydò si aquesta finestra no fós tan alta y es portal de devant no estás tan embarrat, un'estreta de mans t'ho diria si t'estim, si ets amo y dueño d'aquest coret que tant de témps ha pateix per pò de perdertè y de que un'altra no li rob son tresò y orfana y pòbre me deix per à sempre.

—¡Jesús, Marieta, que t'enfiles!

—Géns m'enfil si nó que m'acal, perque no puch expressá amb paraules lo que mon pit bateja que no 'u pòt monpendre qui no sab que còsa es amor, que còsa es está enamorada.

—María, ja t'he dit que axò son vuyts y nous y cartes que no lligan, mots que s'oratge se'n pòrta: axò que m'ho diguesses quant comensavam a festetjá, bé; però, ara ja son figures d'altre sostre.

A ca-méua, sèt n'han entrades sèt n'han de sortí, vòlen que jò sia capellá: à mí no m'agrada tal carrera, (per mí s'entèn, ara per un altre ferm, ferm), y, en que 'l dimòni en pás, no 'u he de volè essè. Tots me menan à la sota, sòls vetx morros y males cares; ¿me vols tú tractá amb amó y benevolència? Tots m'abandonan, me desprecian, ¿me vols tú ampará y encobehí? Me fan fé feyna

per dotze, me donan un viure del diable, ¿el me vols tú doná de criatura? No n'hi ha cap que me vaja ajuda estich tot sòl...

Y En Gostí no pogué dí rès pús perque se li nuá sa llengo y es cò se tancá; y na Marieta que, plòra qui plòra en mitx des gemechs y descapdell, deixa sentí amb véu tremolant però fòrta y vigorosa, un «Sí, sí, Gostinet de mon còr,» qu'hauria fét reblaní pèdres quant y més entraños de criatura.

V.

L'ondemá passat d'havermè dit allò En Gostí, aná, devés les quatre des capvespre un passatgé a n'es Rafal-Mòro, diguent qu'En Gostí totduna, totduna, anás à la vila. Ell fé de mòdo y manera d'esquitxarshi y entregarsè à ca na Marieta qu'era sa que l'havia enviat à demaná; y totduna que sa mestressa el vé, los s'en maná tots dos demunt es sòtil y amb molt de silènci però en es mateix témps amb cara alegre doná à n'En Gostí una carta; la va desclòure y se posá à lletgírla, y deya com segueix.

«Montividèu, Joriòl d'enguany.»

MOLT ESTIMADA Y BENVOLGUDA ESPOSA: No sé si ets viva ó difunta; si ets difunta al Cèl mos vejem, y ara ja veus tú lo que fa el cás; si ets viva, en primé lloch dona una besadeta à na María, aquella fiyona estimada que ja deù essè tot una fadrina; y en segon lloch escolta lo que ara te contaré y veurás com no ténch sa culpa jò de que no hajes rebut cap carta méua, ni jò téua.

Ja sabs que mos ne venguérem aquí jò y sa familia d'En Salém-Pelayre per prová fortuna; ydò encara no forem arribats quant Déu va compròndre qu'un señó cercás un pagès per una possessió séua y mos trobás à nòltros que brassos axamplats heu rebérem. Allá no hey havia rès en derch, jò vatx fé arades; y proporcionantmè una manxa y una encruya, vatx obrá rèyes, armelles, cavechs, axades y demés eynes que s'havian mesté. Ja que vatx havè enrengat, plant botiga de fusté y de ferré per qui

en volia y tot mos anava en candela. Quant jò vetx axò, t'escrich diguent que podies vení en volè, però no me remetères, y bé vatx escriure, y jes cobrombos! que tot fonch rentá es cap à s'ase, pèrde es témps y es llexiu. Pòts fé contes jò com me trobava alluñat de vòltros milenás de llègos sense ningú que mirás per mí; perque sa familia d'En Salém se posá à dirme que tú ó eres mòrta ó no volies sèbre rès de mí, y que d'assi y d'assidessá; cá, un entruñellat de cént mil diables.

Més un dia anárem à barquetjá tot Cristo vivent à un grandíós riu que passa per dins es lloch, y quant forem per en mitx, vé una retxa de vent tan fòrta y tan fòrta, qu'amb un còp gira sa llanxa de costellam, tots anárem a fons, y solament me vatx salvá jò y llavó l'amo que dins dos dies tateix doná l'ánima à Déu. Quant es señó heu sabé, m'enviá à demaná, diguentmè que jò romanía encarregat des lloch; jò, encara qu'heu trobás sobrench per un tot sòl, heu vatx admetre, ó l'avench ó l'err. Y has de creure y pensá, espòsa méua, que des cap d'un parey de dies dins una caxeta vatx trobá un gratat de cartes, les vatx desclòure, y, ¿que me'n dirás? èll foren aquelles que jò t'escrivia y aquelles que tú m'enviaves, y es traydó de l'amo 'n Salém-Pelayre, Déu l'haja perdonat, les aturava, més segú que rès, perque vòltros no venguéssu, y èlles poguèssen tení més ganancia; però tant mateix no la traguèren provehida. Déu los castigá ja en aquest mon, donantmè à mí sa recompensa de tantes congoxes, y afañs. Ja 'u veus, espòsa estimada, vòltros sou totes solines; jò també estich com un ferré sense carbó; vòltros deveu essè unes miserables que si no vos socorren hey deù mancá pòch per morirvós de fam; jò estich rich però de tot, som un señó; ydò veniu amb mí y sereu lo mateix. Si na Marieta festetja, que se cás y manualó à èll, y axí ja farem codrilla; veniu qu'es barco ja está pagat y vòltros no heu de fé més que posarvoshi dedins: veniu que jò vos esper per darvós un abrás d'amor y d'alegría; veniu qu'es dies me parexen añs y ayñor es

ditxós moment en que vos podré tení à mon costat.

Sense rès pús de particulá, comendacions per sa nòstra gént y contaulós la fèta, y, méntres tant, rèbeu aqueixa carta prenda segura de mon amor.

Pere-Juan Jonquera y Bananís.»

—Ja 'u veus, Gostí, (digué sa mestressa qaant acabá sa carta), ja 'u veus: allá mos demanan, ¿hey véns? Tú, per casarié, has mesté es consentiment de ton pare, éll no 'l te voldrá doná; ydò, vina amb nòltros y allá ja vos casareu.

¿Que vos pareix va resòldre En Gostí, lectors de L' IGNORANCIA?

Escollau un poch y heu sèbreu.

VI.

En es momént d' escriure aquestes lletres, à la vila corre un *rum, rum*, que no déxa viure la gént de *xep-à-xep*.

Fa tres setmanes avuy que sa mestressa Enfis y sa séua fiya enviaren à demaná En Gostí des Rafal-Móro y dissapte passat à vespre tots tres fogiren y ningú en sab trelat ni memòria.

Lo cèrt es que sa mestressa va vendre lo poch que tenia y sense dí ase ni bèstia à ningú, ha desaparegut de dins es pòble; y madò Bolet diu que dissapte entradeta de fosca, vé En Gostí que prenía es camí de Ciutat quant ella venia de cohí figures.

A sa posada des Rafal-Móro han trobat dins un llibre un billetet que deya:

«MON PARE: Perque vos voleu que jò sia capellá y jò no 'u vuy essé; perque vetx que me tractau còm una bestia; perque vetx que tots me mirau amb mal uy; perque puga viure à plé y à fè sa méua voluntat; m' en vatx à un'altra banda, ahont tròb un pare y una mare que me rebrán brassos ubèrts, y una espòsa amb qui, si Déu ho vól y Maria, seré ditxós. No tenguen ànsia de mí qu' estaré milló que vòltros; però, ¡ay! lluny de sa tèrra que me vé néxa, lluny de sa méua gént sense poderlos veure à n' es capsal des llit quant muyra; y tot per no dexarmé fè ma voluntat per volé que seguís una carrera ahont Déu no m' hi cridava.

M' en vatx sense dí rès à ningú perqu' es méu cò me faria torná enrera, y jò no vuy ni puch.

Sa ploma no vól escriure pús, perque es papé está remuy de tantes llágrimes.

À Dios mon pare, à Dios mos germans y parents, à Dios per à sempre, fins al altre mon ahont mos hi espera ma-mare, qu' à les hores veu tot quant fas y no sé si es des séu gust.

À Dios, y à la Glòria mos vejem.

Agostí Torbax des Rafal-Móro.

Tercé dissapte d' Agost de s' any que correm.»

Y tots es qui lletgexen axò, no s' aturan de plorá y tòcan amb ses mans ses desgracies y desgavéll qu' ocasiona es volé es pares qu' es séus fiys, fórt y no 't mògues, prenguin no una carrera, sinó un estat, en trèure Déu, es més remuntat de tots es qui se conexen dins tota sa creació.

Pares que teniu fiys còm En Gostí, considerauhó bé à n' axò, y no n' haureu de dá conta à n' es tribunal del altre mon.

JORDI D' ES RECÓ.

MEMORIAL.

Molt Il-lustre President
De sa Comissió de *Fires*
Y *Fèstes* de l' any qui vé
D' aquesta Ciutat insigne.
En Pèp d' Aubeña, amb sa *cedula*
Que etsibeix, cént mil y quinze,
D' es milló mòdo que pòt
Diu à Vòsa-Señoria:
Qu' ha sabut que té resòlt
Escoltá tothòm que diga
Es pensaments y projectes
O idèes que crega dignes
D' essé tengudes en conta
Per fé ses *Fires* garrides.
Per lo mateix jò que som
Un véy que moltes n' ha vistes
De verdes y de madures,
De gròsses y de petites,
Me permetrán que los fassa
Tres ò quatre doctoríes.
Primé: Tròb que no convé
Fé per ara més que *Fires*
Qu' es lo mal de fé arrelá
Dins sa nòstra cort antiga,
Segons enseñat mos té
Sa primera tentativa.
Ses *Fèstes* per fersé bones
Cap comissió necessitan
Perque per Ciutat hey neixan
Naturals, còm ses ortigues.
Ses *Fires* ja es altre còsa:
Fins ara sòls à ses viles
Més grans n' hem vistes de bones
Y axò per costum antiga
Y hé saben lo que fan
Es pòbles quant fan ses *Fires*
Perqu' esperan que la gént
Acab ses feynes precisas
Tenga doblés en butxaca
Y ben plènes ses botigues.
À Sòlle les fan es Maitx,
Quant sa tarònja es partida.
Y à Sineu sa des bestia
Quant ses pastures espiran.
No les fan en tèmps de batre,
Ni en tèmps de cohí s' espiga,
Ni en tèmps de sembrá sa tèrra,
Ni tampòch les fan en dies
Fanés, sinós es diumenges;
Si no basta un, tres de tira.
Apreniu pues demunt élls
Y cercau per fé ses *Fires*
Aquell tèmps en que tothòm
Fermos puga una visita.
Tròb qu' es Juñy es un mal mes,
Perqu' es joves s' etzaminan,
Es pagesos per tot ségan,
Y se tròban sense lliures

Y sòus per podé gastá
Es dies qu' à Palma estigan.
Ets empleats van de feynes
Dins ses séues oficines,
S' any econòmic s' acaba
Y pòsan corrents es llibres.
Ses nits encara son fresques;
Y si no me creys qu' heu digan
Es des carré del Socós
Sa Pòrta y sa Jarrería,
Que sòlen fé dins es Juñy
Ses séues fèstes lluhides.
Tampòch pòden vení encara
Moltíssimes de families
De fóra Mallorca, perque
Ténen atlòts qu' estodían,
Y d' altres que son empleats
Y allá fan contes y escriuen
Perqu' encara no es sortit
De dins la Cort cap Ministre.
Y molts, si fós es Joriól
Qu' es es mes d' escampadissa
Qu' à *veranear* s' en van,
Cap à Mallorca vendrian.
No convé mesclá tampòch
Fèstes d' Iglesia amb ses *Fires*,
Perque son còses diverses
Y unes amb altres no lligan.
Ses *Fires* reclaman taules,
Y ses processons cadires.
No van de *Fèstes* d' Iglesia
Es qui vòlen comprá besties,
Y pòch té que veure en fruytes,
Sabates, vestits ò llistes,
Sa solemnidat del *Còrpus*
Que tota sola més brilla.
Esperau que pas es Juñy
Y abans de qu' arrib es quinze
De Joriól, llavò qu' encara
No fa sa caló escesiva,
Perqu' encara Sant Cristòfol
No ha benchit es bañistes,
Ni encara sa bona mónja
Qu' es diu Santa Margalida
Es venguda à encendre es fòch
Per comensá sa canícula.
Feysles llavò que La Sanch
Será un bon xibiú de *Fires*.
Es principis des Joriól
Son madures ja ses figures,
Ses figures flòrs qu' à Mallorca
N' es fruyta molt esquisita.
Fins que som dins es Joriól
No duan melons d' Ervissa,
Ni de l' hórta de Valencia
Gròsses barcades de cindries.
Llavò que no hey ha per llòch
Ni à Alicante, ni à Sevilla,
Ni à Algé, ni à Barcelona,
Ni à Manacò, Sòlle ò Inca,
Ni à Lluchmajó, Felanitx,
O altres pòbles, cap fira.
Llavò que tothòm ja té
Arretglada sa motxilla
Per corre d' un llòch à s' altre
Y veure tèrres may vistes;
Llavò qu' es pagés no llaura,
Ni poda ò espampola viñes,
Ni espolsa ametlés, ni sembra,
Ni prensa, ni cuy olives:
Llavò qu' ets amos ja pòden
Trèure blat de dins sa sitja,
Y fé doblés de sa xéxa,
O baratá sa cubita,
Per comprarsé calsons ndus,
Ròbes de seda ò llanilla,
Cordoncillos, botonades,
Pe ses atlòtes fadrines.
Llavò feysles y veureu

Compareixa pagesia
Y vapors plens d'estrangés
A forfolons a ses Fires.
Es Juñy encara la mà
Per pòch vént que fassa s'infla
Més en arribá es Joriòl
Ja no es remena cap mica;
Pareix una bassa d'òli
O un miray, de nit y dia,
Qu' a passarné per demunt
A tothòm brinda y convida.
Creysmè seguim es conseys
D' un veyet de barba grisa,
No fós còsa qu' altre vòlta
Ses Fires buñòls sortissen.
Ara en quant a sa manera
De ferlès que bones sian,
Si mereisch essè escoltat
Los ho diré un altre dia.
Dén lo guard moltíssims d' aña
Señó President de Fires,
Y li don un bòn acèrt
Perque qued bé sa nòstra illa.
Y que perdon de s' enfado
Y sa pòca cortesia.
Palma dia 5 de Dezembre
Dos dies devant s' esclipse
De l' aña mil vuytcents vuytanta
Y un. Aquí hey pòs sa firma.

PEP D' AUBEÑA.

ADAGIS PAGESOS DES MES DE DEZEMBRE.

Sant Elòy, es bòn ferré fongué sa mare y no la sabé refé.

Suó de Dezembre y Jané, sèdes per Febré.

Hivèrn per la Concepció, ja 'n tendrem dos.

Santa Llucia, llarga es sa nit y curt es dia.

Sant Tomás, agafa sa porcella p' es nàs.

Ses témpores de Sant Tomás, de la sèrra no caurás, si dejunades les hás.

Si per Nadal fa estiu, a Pasco pròp des caliu.

Lo jorn de Nadal, allarga lo dia un pas de pardal.

Moltes rèyes y sembrá a Capdañy, s' ordi a ses sales hey aumenta un pam.

S' ESCLIPSE.

P' es dia cinch d' aquest mes
Que serà passat demá
Un bòn esclipse de lluna
Mos ténen profetisat.

Però mirau quina llástima
S' esclipse serà parcial
Segons conta sa reseña
Del señó Saragossá.

Aquest esclipse es visible
Dins Ciutat y desde Andraitx
Fins a Santañy y Pollensa
Fins a Capdepera y Artá.

Si voleu aquest esclipse
Veurel bé, bòn ignorants;
Diuen qu' a les quatre y mitja
De segú comensará.

Y tendreu témps ben de sòbres
Per poderlo contemplá,
Que fins a les sèt tocaes
No 'l podreu veure acabat.
Hala ydò, y alèrta mosques
Que mentres l' estau mirant
No vos esclipsin sa bossa
Es molts de lladres qu' hey ha.

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

XEREMIADES.

—Catalina, ¿que l' has vist avuy a n' En Tòni?

—No, Margalida. Jò no més puch festetjá un rato es diumenges decapvespre.

—Y si tú ets.....

—Bono, no necessit sermons téus. ¿Y En Micalins, que l' has vist?

—¿Axò no vòls? Cada dia. Anit passada casi mos barayarem.

—¿Y axò?

—Foy, sempre 'm demana doblés y jò estich acabada. Cada setmana li don tres pessetes per puros. S' altre dia li vatx havé de da mitj' unsa per un ca de bòu; y are s' es encarat amb un gall anglés que n' hi demanan sis duros. Li he de pagá es gelat cada diumenge y ses vèllanes quant m' acompanya a sa fésta. Jò m' he de calsa, vestí, pagá sa moñera y fé alhaques.....

—¿Y còm heu fas per sostení tant de gasto? ¿Tú deus guañá bona saldada?

—Tretze pessetes.

—¿No més?

—Qu' heu tròbes poch?

—Però no basta per tantes còses. Tú no més fa dos aña que venguères.

—Bono, jò maneix sa bossa.

—¿Y sa señora que no 't prèn es conta?

—Jò ley don; però còm ella no 'u enten.....

—¿Y sa téua señora no coneix que l' enganes amb so conta? ¿Que no dú una llista?

—¿Ca ha de dú! No, fieta. Ella no més sab tocá es piano, y pintá, y fé flòrs, junès flòrs més guapes! y parla forasté quant vénen visites, jun forasté més embuyat! però de còses de la casa no sab rès, ni n' entèn palada.

—¿Y es señó?

—Es señó casi may hey es, s' enfada molt; axò sí, perque diu qu' es padás no li basta: cada dia les ténen. No més fa tres aña que son casats y ja tractan de separarsè. Axò si que no m' agrada molt.

—Encara hey ha una còsa que t' hauria de agradá ménos.

—No sé que vòls dí, fieta.

—Qu' En Micalins no 't convé. ¿Que no veus qu' es un perdut? ¿Que pòts esperá d' un homo plé de vicis, sense ofici ni benefici.....

—Però es ben plantós. No digues que no sia un bòn mosso.....

—Jò m' en vatx perqu' es tart.

—Escolta.

—No puch está més. Adios.

Recomanam aquesta conversa a ses señoretas que no més somian en fé randa y juguets de papé Bristol, lletgi novel·les y aná de mòdes, quant no saben enfilá sa guya ni han vist p' es ferro un llibre d' economia domèstica.

*
**

A n' es pòble de..... (no mos impòrta dirhò:) hey vivia un matrimoni d' allò que diuen fòrt de morro. Escoltan un pòch y veuren sa mòstra.

Un dia s' homo feya la *siesta* y dormia ben a les totes. Sa dòna s' li presentá y li dona l' alto. Ell sa girá de s' altre costat, y es torna dormí.

—¿Ah, *recapso!* (digué ella). ¿Que no t' axeques? Axequet te dich.

—No m' axech.

—¿Ja t' axecarás-tú!

—Jò no m' axecaré.

—¿Que no t' axecarás?

—T' he dit que no.

—¿Are heu veurem!

—Ydò ja 'u veurem.

Y ja la tenim a ella amb una estèlla de téya encèsa, qui pegá foch a sa màrfaga; y, ja 'u crech que s' encengué sa paya, y bones flamades que feya.

Y éll s' axecá. ¡Ja 's de rabó! y qui apagá es foch foren es veynats.

Y éll se posá amb un garròt a n' es portal de sa casa, qu' era molt baxa, amenassant rompre es cap a n' es primé que dugués aygo per apagá s' incendi.

—Però, homo, ¿que no veus que sa casa s' encén? (li deyan es veynats.)

—¿Qué s' encénga! Ella li ha pégat foch, deù sèbre perque.

—No sies cabòta, (li repetian,) apaga es foch.

—No 'l vuy apagá, ni passaré ningú per aquí per apagarló.

Es veynats a la fi varen havé de pujá demunt sa teulada y foradarla per apagá es foch que no dexá cap mòble sensè.

En axò li diuen essè ben cabeçsuts.

*
**

Dimars dematí vatx presenciá un fét qu' es digna de contarsè y que redunda amb honra y glòria des pòrchs, en descredít des punxa-sarris y demòstra sa temeritat d' un carrilé.

Passava per un carré molt estret de Palma, (qu' amb molt de trabay hey passa un carro) quant me cridá s' atenció un carril que s' en venia més que de pressa.

Còm he dit, es carré es tan estret, que no vatx tení més remey, perque no me atropellás, que prendre redòs a dins una escaleta; però no serví de rès perqu' es carril s' aturá.

Jò som un poch curiós y me venguèren ganes de sèbre qui devallava d' éll, y per axò, fént es desmenjat amb talent, vatx acursá es pas y daxo, daxo, amb tanta fetjaría còm curiositat m' hi vatx arrambá. Molt pronta quedaren satisfèts

es méus desitjos; devallaren des carril quatre homos, badant uns uys còm uns salés, miraren per amunt y per avall, y y un d'ells diu:

—Ara es s'hora, aprofitem s'ocasió.

S'en entrà à dins es carril, desarmá es banquillos, y digué en ets altres:

—Donaumè maneta.

¡Aqui foren ses hònes! allá tothom estirava, pròva de que s'objecte era molt pesat.

—¡Ala petits que ja s'nòstro! (digué un.)

Y de còp vetx sortí per sa portatera, qu'apenas ne passava, un pòrch ja mòrt, sensé, ben nèt y blanch còm una plata.

Es carrilé per remato obrí es banquillo des pescante y tragué un'òlla qu'hey duyan sa sanch.

Se carregaren es porch y ben alegres el duguéren à n'es séu destino.

Ja s'segú qu'aquests sabian bé allò de «Qui no s'engia no viu.»

*
**

Un señó se passetja p'es Born amb una dida y un nin de dos anys que fá caminà devant éll.

Un Municipal s'hi arramba.

—¿De qui es aquest nin?

—¿Perque? (diu sa dida.)

—Perque l'heu de dú en es brás. No l'pòden fé caminà per aquí.

—Y aquests cans de per aquí, ¿perque los deixa caminà per mitx de sa gènt? (diu es señó.)

—¡Ah! Jò li diré. Perque duen morral.

—Está bé: (contestá es señó.) Dida. Ara totduna anau à comprá un morral, y posauló à n'es nin.

*
**

N'hi ha de dónes que no ténen barrera: escoltau aquesta.

Na C. de can N. volia un vestit de seda y còm no tenia piñons, es valgué d'aquest ardit per fersé sa ròba.

Va fé un infantó de padassos amb una careta d'allò qu'en diuen al viu; l'enlestí de lo milló, se posá sa ròba més bona que tenia y amb s'infant à n'es bras s'entrà à una ténnda. Tria que tria, à la fi trobá ròba des séu gust. La fá midá, demana que val y quant trèu sa bossa hagué dextat es doblés à ca-séua.

—No rès, (digué à n'es dependent de la casa), jò m'en duré sa ròba y per no aná tant carregada dexaré s'infant demunt aquella saca, éll dòrm, y jò en dos bots som aquí.

—Ben fét, (digué aquell bòn homo.)

Y, está qui está, y sa pagesa encara ha de comparexa à cercá s'infant.

¿Deys qu'aquesta es d'estodiant de la sopa?

Ydò, heu de sèbre qu'aquesta berganeta encara en va fé un altre més gròssa que la vos contarem un altre dia.

*
**

Un diari de Mahó diu que sa Societat Protectora d'ets animals ha felicitat s'Ajuntament de Palma per lo des cans.

¡Quin honor per nòltros es ciutadans! Es diaris de Ciutat no'u han dit per modèstia municipal.

*
**

Sa fésta que celebraren diumenge passat ets Obrérs Catòlics, segons diuen, va está molt bé y va essé molt lluhida; tant ses funcions d'Iglesia còm sa vetlada de bona germandat que donaren es vespre à n'es séu *Círculo*. Va cridá s'atenció d'ella es coros que cantá sa secció de música y ses pésses que tocá amb sa guitèrra Don Tóni Picornell de Alcudia. Per més lluhiment tenguéren s'honra de qu'hey asistís y los fés un bòn discurs nòstron modest y simpátich Bisbe de Mallorca.

*
**

Sabem també que s'está organisant un'altre societat qu'es titulará *Sa Juventut Católica* à semblansa de ses que hey ha ja establides dins sa Península y que comensará ses séues reunions amb s'añ nou.

*
**

Sa plasseta del Socós está d'enhorabona y s'Ajuntament també. Avuy per primera vegada hey ha arribat sa llum del dia, sa llum de gas. Ja era hora axi còm es hora ja de qu'es Municipals no hey déxin pasturá tant ets atlòts per aquella plasseta.

*
**

Bò seria també que sa llum de gas arribás al mitx de sa plassa Majó ó d'*Abastos*, qu'hey ha una font més fosca es vespres que boca de llop, y al mitx de sa des Banch de s'Oli que n'hi ha un'altre y totes dues ténen pèu per fernal, però aquest no hi ha arribat encara.

*
**

Ses funcions que dona es Teatro Principal son de lo més hònes.

Recomanam à n'es pagesos que vengan à veurerles.

EPIGRAMA.

Estant ja calent d'oreya
Sobre assuntos des servici,
En Lleó va cloure un ofici
Llepant s'oblèa vermeya.

Llavò se menjá un'trempó
De pèbres vermeyas torrats
Y tots aquests desbarats
Li han fét una indigestió.

Y ara qu'es tròba fatal
Plè de calfreds y diarrèa
Vomitant diu:—¡Ay! s'oblèa
¡S'oblèa que m'ha fét mal!

NEMO. (Traduhit p'EN P. D'A.)

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—A casa de capellá, may hey manca un trós de pá.

SEMBLANSES.—1. En que té cuarts.
2. En que té retgles.
3. En que té cuadros.
4. En que té alas.

TRIANGUL....—Xotet-Xòta-Xòt-Xò-X.

PREGUNTES....—1. Sa fam.
2. S'espay.
3. Sa lletra O.

FUGA....—Preguntant, preguntant can à Roma.
ENDEVINAYA....—Una granera.

GEROGLIFICH.

CAPA

D X á P I I : F re T

UN MALFANÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla à un hòmo?
2. ¿Y sa plassa de Cort à n'es fondo de la mar?
3. ¿Y es Seminari à una ténnda de ròbes?
4. ¿Y Saturno à sa gènt de Jerusalem durant es sèt anys de fam?

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.^a retxa, lo qu'hey ha à Ciutat; sa 2.^a, lo qu'es monopare; sa 3.^a, lo que jò tènch; sa 4.^a, lo que diu que fa un capellá; sa 5.^a, un animal; y sa 6.^a, una lletra.
J. S.

FUGA DE CONSONANTS.

.O.O .E.I. ..E..O ..A..A

Jo.

ENDEVINAYA.

Sempre vatx correns de quatres,
Tú no'm veus ni me veurás,
Y si qualque pich m'encuantres
Se cèrt qu'hem conexerás.

SEN TERROLA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

M. Daley.—S'abundancia de material en té sa culpa. Tot hey anirà à poch à poch.
Estodiant de la sopa.—Rebut lo séu y heu aprofitarem.

Un Amich mèu.—Lo mateix li deym. Prest hey anirà.

Tío Clés.—També posarem part de lo qu'envia.

Còll Bedocat.—Hey anirà.

Manòtes.—No hey pòt aná tot. Triarem.

Castanòlera.—S'han de corretgi abans.

Un Inimich des mòts.—Hey sortirà.

R.—Hey anirà prest.

Jòrdi des Racó.—Lo séu es molt bò y sortirà totduna.

Un Ferit d'ala.—Tampòch lo séu podrà aná fins à s'altre.

***—Magnífich, prést anirà.

3 DEZEMBRE DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.